

Cílem práce je postihnout vývoj, který se na půdě české literární medievistiky odehrál ve vztahu ke korpusu staročeské milostné poezie od druhé světové války dodnes. Vzhledem ke své filosofické orientaci se student při práci soustředí na různé podoby vztahu mezi českou milostnou poezií a jejími západoevropskými předobrazy či sourozenci, tak jak je pojímali nejrůznější badatelé – zejména Václav Černý. Určitý vztah mezi vrcholně středověkými filosofickými koncepty a okcitánskou, francouzskou či německou poezií bývá totiž vnímán jako samozřejmost, zatímco v případě poezie staročeské u vědců obvykle převládá opatrnost.

Zjištěné skutečnosti budou podány v diachronní perspektivě. Předběžné závěry o pohybu literárněvědného myšlení o české středověké lyrice pomohou odhalit možné slepé skvrny bádání a studentovi samému pomohou vybudovat pevný podklad pro další bádání v tomto oboru. V závěru práce bude naznačeno, jaké současné teoretické přístupy by při práci se staročeskou milostnou lyrikou mohly nést ovoce.